

Oli kerran hauska kurre, pörröhäntä kummallinen
ponnistellut metsän halki, risukoiden kautta mennyt,
poikki rimprien ravannut, pihapuuhun askeltanut,
kuusen oksalle osunut.

Pesää ei se puuhun tehnyt, oksistoon ei ollenkana,
naavasta ei innostunut, risuja ei kanneskellut
eikä huolinut havuja.

Majan löysi mainiomman, kamarin niin kelvollisen,
olohuoneen oivallisen, makuuhuoneen suurenmoisen,
vallan viehkeän asunnon siitä puusta mahtavasta,
korkeasta kuusosesta, oksan valtaisan olalta,
pönttösestä pienen linnun, kottaraisien kodista.

Siinä suurella pihalla, ihmislasten liepehillä
sisustusta syynäeli, kalustusta katsasteli,
päätti suorittaa remontin. Kerän karhuntaljaa kantoi,
lasivillaa liikutteli, käpälissään tuota kantoi,
hamstrasi myös hampaillansa pehmusteeksi poikasien,
pikkuvauvojen varalle.

Painui kurre polsterille, matrassille mainiolle,
oven sulki onnessansa, aukon villalla varusti.
Uneen sitten uinahtihe, kellahtihe kyljellensä,
sikeästi seljällänsä kuorsaeli kuuluvasti
viikon verran syömätönnä, juomatonna toisen viikon,
väliin hyppi virnistellen lintulaudan lentopuulle,
talitintin taltrikille, lounaspöytähän tiaisen.

Syntyi sitten kurren kersat, lapset sievät leikkiväiset
kotisoppeen kottaraisen, pesäpönttöön tumman linnun,
lasivillavuotehelle, mainiolle matrassille,
karhuntaljalle kivalle.

”Äiti, mistä moinen kutka, syyhy kauhean kamala?”
valitteli kurrevauvat, pörröhännät purnaeli
kieriskellen keskenänsä pesäpöntön patjan päällä.
Kulunut ei aikaa kauan, kun jo kersojen käsistä
lensi kaikki karhuntaljat, vihelijäiset vuorivillat
tanterelle, tanhualle, juurelle korean kuusen.
Kaikkos syyhy kiusallinen,
lähti taljan tuoma kutka vauvoista ja vanhemmista,
pikku perheestä oravan.

Tuli sitten toinen vuosi, aika toinen aukenihe,
talvi alkoi taas tulla, hätyytellä syksyn halla.
Kodin vanhan kurre muisti,
tutun kortteerin valitsi, kämppään tuttuun johti kulku,
samat villat sinne laittoi. Niin myös päivien perästä

Oravaisen oivat temput

Kirjoittanut Kyösti Kettunen

heitti taljat taivahille, vihaisesti villat viskoi
pihalle pesäkolosta, tanterelle, tanhualle,
juurelle korean kuusen.

Oravasta olkoon oppi, ettei aina maailmassa
kokemukset kantapäiden pysy alla aivoluiden,
sisikunnan syövereissä eikä korvien välissä.
Kurrellakin kutkahetket kesän touhuissa unohtui
kerran taasen tullaksensa vastaan tiellä vaikealla,
ankaralla arjen tiellä.